

direktør kun besættes for 6 Aar ad Gangen, hvilket jo for saa vidt, hvad det ærede Medlem ogsaa indrømmede, ikke vedrører disse Lovforslag, men Tjenestemandsløven. Jeg skal dertil sige, at saa vidt jeg ved, indførtes denne Ordning i 1915 efter svensk Mønster netop ud fra en forretningsmæssig Betragtning: at man skulde have en naturlig Adgang til at skifte en ikke egnet Generaldirektør, og vel ogsaa ud fra den Betragtning, at en saa vigtig Virksomhed som Statsbanernes burde have en moden Mands fulde Arbejdskraft, saaledes at man ikke normalt kunde tænke sig en Mand sidde i denne Stilling indtil Støvets Aar. Man burde have en naturlig Adgang til med Mellemrum at skifte. Imidlertid var det ærede Medlems Kritik, i alt Fald i Øjeblikket, heldigvis kun af teoretisk Karakter, idet vi jo siden 1915 har haft en og samme Generaldirektør, hvis oprindelige 6-aarige Udnævnelse er blevet forlænget med 6 Aar.

Teoretisk synes jeg ogsaa, det ærede Medlems Betragtning var, at da man i en almindelig privat Forretning ikke kan sige, at nu forrenter vi ikke en saa og saa stor Del af den i Virksomheden anbragte Kapital, saa skulde man heller ikke for Banernes Vedkommende kunne dele deres Kapital i en forrentbar og i en for Tiden ikke forrentbar. Thi det ærede Medlem indrømmede lige forud, at man til Statsbanedriften stillede to fra hinanden forskellige Krav, nemlig dels, at Driften skulde forrente den i Banerne anbragte Kapital, og dels at Banerne skulde tjene kulturelle, samfundsmæssige Hensyn. Og det er jo netop for at imødekomme dette sidste Krav, at en Del af Banernes Kapital efter Kommissionens Forslag ikke kræves forrentet. Det ærede Medlem beklagede, at jeg i Folketinget havde sagt, at jeg ikke kunde garantere for, at Banerne, hvis disse Love vedtoges, kom til at forrente sig. Ja men at garantere er jo ogsaa en hel Del. Jeg skal gerne sige, at jeg haaber, at det skal ske, hvis det ærede Medlem dermed kan føle sig tilfreds; men jeg mener i øvrigt, at enhver Million, hvormed vi ved disse Foranstaltninger er i Stand til at nedbringe de nuværende 26 Mill. Kr. s Underskud, er en særdeles velkommen Vinding for Statsbanerne.

Det ærede Medlem nævnte i sin Tale en uheldig Ordning af Garderobeforholdene paa Østerbro Station. Jeg maa sige, at jeg er heller ikke glad for den, men der er neppe noget at gøre ved den i Øjeblikket.

Derimod er jeg ikke enig med det

ærede Medlem i hans Betragtninger om, at Hurtigtogsbilletter skulde være af det onde. Det ærede Medlem indrømmede selv, at disse Hurtigtogsbilletter indbringer Statsbanerne haardt tiltrængte 2¼ Mill. Kr., det betyder dog en Del økonomisk. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem oversaa, at de ogsaa bringer de rejsende adskillige Fordele, idet der gennem denne Afgift reserveres Pladser i Hurtigtogene for de langvejsrejsende. Det er nemlig i Virkeligheden Formaalet med Hurtigtogsbilletterne, idet disse Tog ellers vilde blive beslaglagt af rejsende fra By til By.

I sin Sammenligning mellem Statsbanernes og Privatbanernes Personaletal i Forhold til henholdsvis kørte Togkilometer, befordret Godsmængde og kørte Personkilometer nævnte det ærede Medlem ikke de kørte Tonkilometer. De kørte Tonkilometer er paa Statsbanerne 606 Millioner mod 73 Millioner paa Privatbanerne, altsaa dog 8 Gange saa mange. Og ved sin Omtale af Svellepriserne for 1922—23 — henholdsvis 13 Kr. 13 Ø. og 9 Kr. 14 Ø. for Drift og Anlæg — oversaa det ærede Medlem — det staar maaske lidt mindre tydeligt i Driftsberetningen, men det staar der —, at der for Svellerne, saavel som for Skinnerne, er Tale om en Lagerpris. Men i øvrigt maa vi vist hellere, om det ønskes, drøfte disse Tal og deres Betydning i Udvalget.

Jeg kan med Hensyn til Indkøbsafdelingens, altsaa den kommitteredes, Virksomhed oplyse, at den i de Aar, den har eksisteret, har virket i høj Grad tilfredsstillende og økonomisk fordelagtigt for Statsbanerne. At opgøre Fordelene med rene Tal er ikke let, man vilde muligvis kunne gøre det i en rolig Prisperiode, men ikke under de senere stærkt svingende Prisforhold. Der er imidlertid ingen indenfør Statsbanernes Ledelse, som er i Tvivl om, at det har været en særdeles heldbringende Foranstaltning. Indkøbsafdelingen kan utvivlsomt med Fordel udvikles betydeligt mere. Jeg har bl. a. i Folketinget under Finanslovbehandlingen givet Oplysning om, hvorledes man ved ogsaa at drage Færgereparationerne ind under Indkøbsafdelingen har naaet ikke uvæsentlige Besparelser, og jeg giver det ærede Medlem Ret i, at der er meget at indvinde paa en saa stor Institution som Statsbanerne ved en rationel Indkøbsmetode.

Hermed tror jeg, jeg har svaret paa de Udtalelser, der er fremkommet, og som ikke naturligt hører hjemme under en Behandling i det Udvalgt, der bliver nedsat. Jeg